

ZPRAVODAJSTVÍ

z obydlené zatačky

Červen 2012

Číslo 30

Vydává Obecní úřad Malá Štáhle jako nepravidelný informátor. Příspěvky Obecní úřad Malá Štáhle, Malá Štáhle 26,795 01 Rýmařov. Přípravuje Jana Bulová

Dne 21.6. nás čeká letní slunovrat, znamená to - LÉTO.

Na severní polokouli začíná léto. Severní polokoule je nejvíce přikloněna Slunci, na severní polokouli je nejdelší den, na severním polárním kruhu nezapadne Slunce vůbec, na severním pólu je již od 21.3. polární den. V poledne svítí Slunce přímo nad hlavou lidem, kteří jsou právě na obratníku Raka.

Po 21.6. se začnou dny zkracovat a noci prodlužovat. Severní polokoule se začne od Slunce odklánět. Místa, kde lidem svítí Slunce přímo nad hlavou, se budou vracet od obratníku Raka zpět směrem k rovníku (proto název slunovrat)

Na jižní polokouli, která je Slunci nejvíce odkloněna, je to právě naopak. Začíná zima, je nejkratší den a nejdelší noc, na jižním polárním kruhu vůbec nevyjde Slunce, na jižním pólu je již od 21.3. polární noc.

U nás vychází Slunce před 4. hodinou na severovýchodě a zapadá ve 20 hodin na severozápadě. Je nejdelší den a nejkratší noc. Slunce je v poledne nejvýše z celého roku.

K létu neodmyslitelně patří teplo, koupání, letní bouřky, prázdniny a dovolená, letní angíny, průjmy, úpaly a úzehy a spousta dobrodružství pro děti, rozbitá kolena a lokty, občas i hlava.

Dospělí to někdy těžce nesou, asi už zapomněli na své dětství a prázdninové výpravy za dobrodružstvím.

Všem spoluobčanům přejeme krásné léto, dětem pohodové prázdniny a všem dohromady hezké chvíle strávené pročítáním obecního zpravodaje.

Návštěva presidenta republiky v Rýmařově

26.04.2012 navštívil město Rýmařov pan prezident Václav Klaus.

Malá poznámka k návštěvě hlavy státu.

V žádném případě bych sama od sebe tuto akci nenavštívila. Barborka se ale dozvěděla, že přijede pan prezident a nedala si setkání s ním vymluvit. Poctivě připravovala svůj dárek pro něj - obrázek Pražského hradu. Byla přesvědčena, že jej musí panu prezidentovi odevzdat. V jejích dětských očích je postava prezidenta republiky zosobněním dokonalosti. Já jsem tedy svolila, říkala jsem si, že si alespoň od hlavy státu nechám podepsat pohlednici obce, kterou vložím do kroniky.

Bylo půl třetí odpoledne, my jsme se ocitli na zaplněném rýmařovském náměstí a procpali jsme se až téměř k tribuně. Kapela hrála k poslechu a všichni netrpělivě očekávali příjezd vládní limuzíny. Konečně se tak stalo. Pan prezident vystoupil na tribunu, byl slavnostně přivítán a pozdravil ty, kteří se na něj přišli podívat.

Stála jsem vedle starší paní, která na každou jeho úvahu reagovala velice negativně, nelze ji doslovně citovat.

Pan prezident vzpomenu na svou první návštěvu Rýmařova v roce 1992, kdy byl obdarován sadou kravat. Paní pohotově poznamenala: „ A pak jste to všechno nechali zničit, zavřít, zlikvidovat. My dneska nemáme kde pracovat“.

Po krátkém projevu přišly na řadu tři otázky z řad přítomných, ze všech byla zřejmá kritika a nespokojenost občanů s děním v naší vlasti.

V odpovědi na jednu z otázek pan prezident uvedl, že každý má v sobě jistou míru nespokojenosti. V demokratické společnosti máme tu výhodu, že tuto nespokojenost můžeme svobodně projevit.

Paní oponovala:“ K čemu je nám demokracie, když není z čeho platit nájmý, nejbližší nemocnice je třicet kilometrů a lidi odtud utíkají, protože tady není práce?“

Projev trval asi patnáct minut, mnoho mi nedal, snad jen postoj pana prezidenta k nám - občanům Rýmařovska. Dle jeho mínění byl ve všech obdobích našich dějin život zde těžký a drsný, stejně jako kraj, ve kterém žijeme. My obyvatelé jsme drsným a těžkým podmínkám přivykli, jsme otrlí. To je vskutku nááádherný alibismus.

Barborka šla pevně za svým cílem, leč mezi přítomnými se jaksi nemohla procpat. Slzičky byly na krajíčku. Jakmile ovšem postavu pana prezidenta před sebou uviděla, nezáhala ani na vteřinu a byť k ní byl zády, strčila mu ruličku se svým obrázkem do ruky. Pan prezident se k ní otočil, pozdravil se s ní, prohlédl si obrázek, poděkoval a na oplátku Barča dostala jeho podepsanou fotografii. Byla mooc spokojená, cíl byl splněn. Jeho bodyguard poznamenal, že je asi první, která dnes pro pana prezidenta pláče, paní stojící vedle jízlivě poznamenala: „ A taky poslední!“ Bylo jasné, že lidé nepřišli pana prezidenta obdivovat, přišli si spíše zanadávat a postěžovat.

Na spodní části náměstí ve stejnou dobu probíhal mítink aktérů iniciativy SKUTEČNÁ DEMOKRACIE.

Řečník, ze střechy zaparkovaného auta kritizoval postoj vlády a prezidenta, poukazoval na příklady korupce, rozkrádání státu a jiné nešvary. Přítomní mu bouřlivě aplaudovali. Je to smutné, ale musím přiznat, že jeho pravdivá slova mě zaujala podstatně více, než nudný projev pana prezidenta.

PS: Podepsanou pohlednici jsem do kroniky nezískala, snad obci Barborka věnuje svou získanou fotografii.

Z jednání obecního zastupitelstva

ZO 2.4.2012

- Zastupitelstvo obce schvaluje rozpočtovou změnu č.1/2012 tak, jak byla předložena.
- Zastupitelstvo obce schvaluje pronájem pozemku, parcela č. 89, 410/1 (část), 410/4 a 117/1 (část), o celkové rozloze 850 m² Ing. Michalu Novákovi do 31.12.2013.

ZO dne 2.5.2012

- Zastupitelstvo obce schvaluje obsah dopisu a zaslání výhrad k modelu jednotného financování VOD na KÚ MSK Ostrava tak, jak byl starostou předložen.
- Zastupitelstvo obce bere na vědomí Závěrečný účet SOR za rok 2011.
- Zastupitelstvo obce bere na vědomí Zprávu o výsledku přezkoumání hospodaření SOR za rok 2011.
- Zastupitelstvo obce bere na vědomí Zápis z provedené kontroly SOR za rok 2011.
- Zastupitelstvo obce schvaluje upřesnění programu Obce Malá Štáhle 2007-2013.
- Zastupitelstvo obce schvaluje pronájem pozemku p.č. 386/13 paní Alžbětě Kadlecové o rozloze 360m² za cenu dle OZV č. 2/2010.
- Zastupitelstvo obce Malá Štáhle podle §6 odst. 5 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, schvaluje zadání změny č. 1 územního plánu Malá Štáhle, které tvoří přílohu č. 1 tohoto usnesení.

ZO 11.6.2012

- Zastupitelstvo obce schvaluje Závěrečný účet obce Malá Štáhle za rok 2011 bez výhrad.
- Zastupitelstvo obce bere Zprávu o kontrole hospodaření KÚ MSK Ostrava na vědomí. Zastupitelstvo obce schvaluje žádost o bezúplatný převod pozemku 55/5 s PF ČR.
- Zastupitelstvo obce schvaluje přijetí investiční dotace v rámci programu „Podpora obnovy a rozvoje venkova Moravskoslezského kraje 2012“ na realizaci projektu „Urbanizace návsi I. etapa“.
- Zastupitelstvo obce schvaluje zakoupení občerstvení pro děti na 1.7.2012.
- Zastupitelstvo obce schvaluje zvýšení ceny palivového dřeva z obecního lesa, jehličnany na 200 Kč/plm a listnaté stromy na 400 Kč/plm.
- Zastupitelstvo obce schvaluje proplatit startovné 1 200 Kč pro družstvo z Malé Štáhle, na turnaj v malé kopané v Dolní Moravici.

Rozhovor měsíce

Rok 1972 byl v naší obci ve znamení vysoké porodnosti.

Třem mladým manželským párům se narodili první děti – synové.

V květnu Ladislav Podhorský, v červnu Pavel Kročil, v červenci Radek Bula.

Od malička společně vyrůstali, jejich rodiče se přátelili - vždy tedy měli k sobě blízko. Hrady si stavěli na stejném písku, chodili do stejné školky, později jezdili do stejné školy, společně navštěvovali diskotéky, rukovali ve stejném roce.

Všichni tři zůstali věrni své rodné vsi a dnes v ní vychovávají své děti.

Jak moc jsou stejní, či rozdílní, můžete posoudit v následujícím rozhovoru, kdy pánové odpovídali na stejné otázky.

Celých uplynulých čtyřicet let si, až na výjimky vojny či studia, neopustil svou rodnou ves. Jak charakterizovat to pouto, co to je, co tě tady drží. Nelituješ toho?

Ladislav - Tak narodil jsem se tady, mám tady přátele, známé. Je to malá víska, ale už jsme tady něco vybudovali, něco, co nás pojí. Ve městě jsem už bydlel a nebylo to ono, tady jsem spokojený .

Pavel - To je jasné, proč tady jsem - je tu krásně! Nedovedu si představit, že bych se odsud stěhoval. Někde je líp?? Myslím, že jsem procestoval a viděl kus světa. Víím, jak to kde funguje.

Touha žít v Malé Štáhlí nesouvisí s rodným domem. To by mě muselo něco sakra naštvat, abych odsud odešel. A i tak – „dobří holubi“ se přeci vždycky vracejí.

Radek - Nelituji. Tady mám kořeny, tady je pro mě doma. Pracoval jsem osm let v Německu a stejně jsem se vždycky jako malý kluk těšil domů.

Bydlet v domě po prarodičích nebyl můj cíl ani zájem, prostě to přinesl život. Děda chtěl, respektive nechtěl, něco dělat, na domě byly havarijní stavy a bylo potřeba je řešit.

V domku jsem začal bydlet a pomalu ho opravovat. V podstatě z nutnosti se stala radost, náplň - smysl života. Nedovedu si představit důvod, který by byl dostatečný k tomu, abych dům prodal a Malou Štáhlí opustil.

Jak zpětně hodnotíš své dětství dnešním pohledem dospělého muže, nějaký stěžejní zážitek?! Kamarádi zůstali, máte k sobě i dnes blízko?

Ladislav - Už je to dávno...Kamarádi zůstali, nejmíc asi Radek Bula a Radek Studený, ten sem jezdil na prázdniny k babičce, máme mnoho společných zážitků a teď na „stáří“ k sobě máme hodně blízko. Parádní bylo, když jsme sjížděli Moravici na duších.

Pavel - _Dětství jsem měl pěkné, zajímavé. Měli jsme své povinnosti, které se musely plnit, to některým dnešním dětem chybí, i ty mé mají rezervy.

Kamarádi z dětství samozřejmě zůstali, mám dnes i nové přátele, ale to neznamená, že se starými se vazby přetrhaly.

Radek - Hezké a pestré. Měli jsme bunkr v lese, to bylo něco. Byli jsme daleko více venku než dnešní děti, jezdili jsme na kole, na duších po řece, v zimě jsme bruslili, lyžovali. Dnešní děti jen sedí doma u svých monitorů, já bych je.....

Kamarádi zůstali. Největší kamarádi jsme byli s Frantou Kadlecem, Hujer tady od svých deseti v podstatě nebyl. S Fanyem jsme měli „létající dvojku“, její smysl a obsah si necháme pro sebe.

Místo ve Štáhlí, kde je ti dobře, které máš spjato s určitými vzpomínkami?

Ladislav - Nemám takové místo, takhle věci neprožívám. Jsem tady prostě rád všude.

Pavel - Žádné konkrétní. Líbí se mi okolní příroda. Jedu traktorem, zastavím, vysednu a kochám se pohledem na ni.

Radek - To jsou teda otázky, o takových věcech nepřemýšlím. Asi nemám, hospodu nám zavřeli....

Budeš nenásilně působit na své děti, aby zde také zůstaly? Chceš to? Proč ano, proč ne.

Ladislav - Nebudu je ovlivňovat. Je to jejich život a na nich záleží, kde ho prožijí. Víím, že tady nebudou chtít zůstat, ten svět pro ně je někde jinde, oni si to tady prožili a teď budou chtít jít dál. Půjdou za prací, která tady není a myslím, že vzhledem k jejich zájmům a cílům, tady ani nebude. Snad se sem budou vracet.

My jsme tady zůstali, protože jsme tady měli práci. Myslím, že nejdůležitější je opravdu ta práce, kořeny jsou až druhořadé. Bez práce, potažmo bez peněz, jsou ti kořeny k ničemu, z těch se ani nenajíš, ani s nimi nezaplátíš složenky.

Pavel - Když tady budou chtít zůstat, ať zůstanou. Určitě chci, aby tady zůstaly! A jak je budu motivovat? Na to je ještě brzy, teď jsme doma dořešili výběr střední školy.

Radek - Chci, aby děti zůstaly tady, ale nebudu je v žádném případě nutit. Tady jsou doma a pokud jednou budou přesvědčeny, že jinde jim bude lépe, ať jdou.

Dnes je takový trend, že všichni utíkají do měst, čím větší město, tím větší anonymita a možnost schovat se za své klávesnice a monitory.

Možná odsud dnes odejít nechtějí, ale půjdou studovat, najdou si práci někde jinde a další okolnosti je donutí Malou Štáhlí opustit. Nevím, co přinese čas.

Ladislave, ty jako jediný z dotazovaných nemáš pouto rodinného domu, přesněji řečeno nebydlíš v něm, proč si tedy neodešel za lepšími podmínkami pro život?

Není vyloučeno, že se do rodného domu nevrátím, už jen proto, aby někomu nespádl na hlavu. Něco se s tím musí udělat, je to majetek, který se předává z generace na generaci.

Nic neplánuji, nevím, jak to bude. Je to věc, která se vyvine časem.

Zaměstnání – profesní růst, zaměstnanec versus OSVČ, výhody – nevýhody, jak to vidíte?!

Ladislav - Nemohu posoudit pozici živnostníka, nikdy jsem jim nebyl. Víím, co to obnáší, ale jen teoreticky. Jistota nemocenské?? Kdyby si OSVČ platil každý měsíc to, co mi strhne fabrika, tak může jít taky marodit. Velice jednoduché.

Zatím po podnikání netoužím, ale nikdy neříkej nikdy.

Ve svém zaměstnání vyššího postavení už dosáhnout nemohu, jsem na maximum, snad jen pozice ředitele. Pracuji na válcovací stolici kvarto1 – válcuji pásy z hliníku a jeho slitin. Tento velmi složitý technologický postup není jednoduché popsat laikovi pár větami.

Pavel - Byl jsem asi tři roky zaměstnanec Lenasu, ale to už je hezky dávno. Výhody - nevýhody, tak to záleží na úhlu pohledu. Zaměstnanec nemá mnoho starostí, udělá si prostě jen svoje. OSVČ musí mít velkou odpovědnost, ale má i větší prostor pro svůj růst a tak. I finančně je to rozdílné. A že nemám na zahradě dva bavoráky?! To nemůžu, lidi by se zbláznili.

Mojí prací je poskytování služeb zemědělcům – rozmetání hnoje, senážování, pokos trvalých travních porostů. A druhou část pak tvoří starost o krmení skotu na farmě otce a také další činnosti, které k tomu patří.

Jaká a čím bude tato farma za pár let?! Neptej se! Neřekl bych to, i kdybych to věděl. Samozřejmě nějakou přestavu mám, ale co bude - ukáže až čas. Nepředbíhejme. Neplánuji, že bych byl něčím jiným než zemědělcem. Na druhou stranu si ale dovedu představit, že v dnešní době bych byl schopen změnit zaměstnání - nebýt zemědělec, ale mě má práce baví, nevidím důvod pro změnu.

Chtěl bych do budoucna obnovovat – modernizovat svou techniku.

Myslím, že je v podstatě jedno, jestli jsi zaměstnanec nebo podnikatel, důležitější je, aby tě práce bavila, aby byla tvým koníčkem.

Radek - To je věc pohledu, vše má výhody i nevýhody. Zaměstnanec jsem byl asi 10 let. Být OSVČ je pro mě důležité, můžu pracovat od rána do večera, to mi jako zaměstnanci nechtěli dovolit.

Teď jsem spokojený, sám si zajišťuji práci. Pomaličku se dostávám do podvědomí lidí a sázím na svou poctivost a to, že dnes je velice důležité odvést kvalitní práci, to je moje devíza.

Že se nechci podřizovat?? Já se podřizuji celému světu! A že jsem svým pánem??

Mým pánem jsou okolnosti okolo!

Náplň práce: osloví mě zákazník, já případně vypracuji projekt k elektroinstalaci, cenovou nabídku a pokud si plácneme jde se na stavbu.

Tam mě čeká elektroinstalace od A po Z – od hrubé instalace po kompletaci.

Myslím, že i za deset let budu elektrikářem. Kam se chci posunout? Nemám velké ambice, jakože zaměstnám lidi, budu mít firmu. Chtěl bych to vést nadále tak, jak to vedu.

Ladislave, proč nepředáváš své pracovní zkušenosti svému synovi?

Nebudu ho nutit, signál musí přijít od něho, nechci nic lámat přes koleno.

Musí si sám uvědomit, že je chlap a že tyto chlapské práce bude v životě potřebovat.

Na druhou stranu, už ve dvanácti uměl upéct bábovku, snaží se vařit, takže já bych to tak tragicky neviděl.

Teorie mé výchovy je svoboda, nikoho do ničeho nenutit, jestli je to správné uvidíme za pár let. Já jsem od rodičů dostal také volný prostor a myslím, že jsem se povedl.

Radku, proč předáváš své pracovní zkušenosti svému synovi?

Aby v životě něco uměl. Život není jen o komunikaci u monitoru. Pochází z vesnice a neměl by se chovat, jako kdyby pocházel z pražského Černého Mostu. Trocha nátlaku není na škodu, naše generace by v jeho věku dobrovolně také nepracovala, neměli jsme počítače, ale byly zase jiné aktivity, kterým jsme dávali před prací přednost.

Pavel – osvobozen od této otázky

Co se ti v životě nejvíce povedlo a proč si to myslíš?

S odpovědí na tuto otázku si pánové lámali hlavy nejdéle. Zároveň na ni, jako na jedinou, odpověděli shodně.

Ladislav - Asi mé děti, na ty jsem opravdu hrdý a věřím, že ony dokáží víc než já.

Pavel – Děti, ale nevím, jak se to povedlo. Ale děti se mi vlastně povedly jen na padesát procent- nemám syna.

Radek - Co se mi povedlo, na tom mám jen 50% podíl – jsou to moje děti. Nemyslím jejich zplodění, myslím to, že nejsou lumpy, že jsou snaživé, slušné, chytré.

Za úspěch považují také to, že jsem pracoval v Německu, mnohé se tam naučil a zejména, že jsem se naučil německy. To po mém boji s ruštinou ve škole beru jako velký úspěch. Snad se mi ještě povede opravit náš dům podle mých představ, to bude další můj úspěch.

Žiješ už šestnáct let ve spokojeném manželství. V dnešní době, kdy se každé čtvrté manželství rozvádí a společnost je plná milostných avantýr je to vyjimečnost, čím si to vysvětluješ?

Ladislav – osvobozen od této otázky

Pavel - V mládí jsem si užil a dost toho zažil, teď mám úplně jiné starosti. Jsem spokojený, tak proč hledat něco jiného?! Ale třeba ještě není všem dnům konec. / ironická poznámka /

Radek – Já jsem každé první manželství. Fungující vztah si vysvětluji tolerancí. Tolerancí z obou stran, hlavně tedy obrovskou tolerancí z mé strany, že...

Vysvětluji si to také tím, že pokud člověk má činnost – práci – zálibu, nemá čas na myšlenky typu – výměna partnera, zálety apod. Když budu sedět doma v bytě a čučet na televizi nebo z okna tak ze mne bude alkoholik nebo záletník, záleží k čemu mám větší předpoklady.

Pověstná jiskra může samozřejmě přeskočit i u zcela vytíženého člověka, ale riziko je menší. Na závěr bych tedy chtěl dodat, že práce je všelék.

Vzhledem ke věku svého staršího dítěte můžeš být za pár let dědečkem, děsí tě tato představa. Ale stejně tak můžeš být i otcem, to je dnes velmi IN, najít si o pár let mladší kočku a znovu vše rozjet, dokázat si tak vlastně falešně, že je stále mlád.

Ladislav - S tím nic nenadělám, představy dědečkovství se neděsím. Pokud Nikola splní jen polovinu svých cílů, se kterými se mi svěřila, tak o ni nemám vůbec strach. Jde si svou cestou, kterou si naplánovala a uvidíme.

A já a další dítě? Nepředpokládám, že bych ještě kdy byl otcem, prozatím to neplánuji, ale.....

Pavel - Nestraš. A druhá část otázky?! Nejsem blázen, jaro už bylo a druhá míza je až v padesáti, ne?! Proč to ostaní / někteří / dělají nevím, já to nedělám.

Radek - Na roli dědečka se těším. Role otce mě děsí.

A druhá část otázky?! Nemyslím si, že se do podobné situace dostanu. Nemám to ani v plánu, ani v myšlenkách.

Člověk, který tě ovlivňuje, je ti třeba i rádcem a „vrbou“. Funguje to takhle vůbec u mužů?

Ladislav - Já to takhle neřeším. My chlapi to máme jinak. Když potřebuji s něčím poradit, tak zafunguje „přítelkyně na telefonu“.

Pavel - O takovém člověku nevím. Své osobní problémy řeším s manželkou. Něco taky pořeším s mámou, ale tady je nevýhoda - ona to vykecá. Jestli to ostatní chlapi mají jinak nevím, já to mám takhle.

Radek - U chlapů takhle přátelství nefunguje, alespoň tedy u mě ne. Něco soukromého pořeším s jedním kámošem něco s druhým.

Je ti čtyřicet, čas na změnu , nebo na prohlubování už vybudovaného, zažitého, možná i stereotypního způsobu života?

Ladislav - V jednom vztahu už nejsem a v dalším vztahu ještě nejsem. Jsem tady a pařím - to je celá věda.

Pavel – Změna může přijít. Ale také nemusí. Ta přichází sama, bez plánování.

Radek - Člověk přece změny neplánuje, alespoň já tedy ne. Přece si neřeknu čtyřicet – poločas – změna. To takhle nefunguje, to píše a přináší život.

Plány do dalších let, obavy z budoucnosti?

Ladislav - Obavy z budoucnosti nemám. Ať je zdraví a práce, to je hlavní. Plány nemám, snad jen ty, které se týkají domu.

Pavel – Každopádně přestanu kouřit. Obavy nemám. Plány ano, ale nebudu je říkat nahlas, nemusí vyjít a to se pak těžko ostatním vysvětluje.

Radek - Bojím se budoucnosti. Když vidím, jak zatýkají ty mafiány, říkám si, že na mě asi taky přijde řada. Plány nemám, snad jen doopravit ten dům. Obavy mám z třetí světové války.

Říká se, že muži nestárnou, ale zrají. Už jsi tedy uzrál, nebo je ještě do sklizně daleko? Doléhá na tebe nějak tíha číslovky čtyřicet? Jaké jsou vlastně projevy mužské zralosti?

Ladislav - Ještě stále zraju a myslím, že hlavně nikdy nedozraju, pořád budu zelený.

Tíha čtyřicítka na mě nedoléhá. Nemám problém se pobavit s kočkama ve věku mé dcery, ale také ve věku mé mamky. Projev mužské zralosti? Nevím, co to je a tak nemohu znát ani projev.

Pavel – Já pořád tvrdím, že jsem mladý, to jen ty děti okolo nějak rychle rostou. Žádná tíha na mě zatím nedoléhá. Ani žádné projevy mužské zralosti na sobě nepozoruji. To asi ještě nejsem zralý, že??!

Radek - Já jsem mladý jak víno. Tíha čtyřicítka na mě vůbec nedoléhá. Já se cítím mladý, někdy se teda ráno cítím na šedesát, ale jinak se cítím mladý. Ale asi už stárnu, už mi někteří začínají vykat.

Mužskou zralost neumím definovat a tak nemůžu popsat její projevy.

Charakteristika sebe sama třemi slovy a charakteristika otců jedním z dětí::

Ladislav - Nedozeřalý, neúnavný, čtyřicátník **Nikola** – alkohol, pantofle, auto

Pavel – Společenský, mírumilovný, přítel zvířat a přírody **Simča** - super, vtipný, důsledný,

Radek - Poctivý, mladý a neklidný. **Radek junior** - workoholik, cholerik, puntičkář

Jak se vidíš za deset let ?

Ladislav - Nedozeřalý, neúnavný, padesátník

Pavel – Pořád stejný, jen mne budou víc bolet kolena a klouby.

Radek - Míň vlasů, větší hrb, jinak žádná změna.

První sex, vzpomeneš si?

Ladislav - Na to se nezapomíná – v sedmnácti.

Pavel – Nevzpomenu. Ale vzpomenu si na poslední – včera.

Radek – Po roce 1990.

První rande s alkoholem?

Ladislav – Když jsme 21. prosince 1985 v Moskvě na Devatenáctém ročníku Ceny Izvestijí porazili Rusáky 3:1

Pavel – Když Franta Kadlec slavil osmnáct. Pánové Miloš Dohnal a Karel Štrajt mě „zalili“, spokojeně si to užili a já měl probdělou noc na WC, neustále jsem opakoval, že jsem pil jen TOP TOPIC.

Radek - Před rokem 1990.

Nejlepší relax?

Ladislav - Spánek, dobrá heavy metalová muzika nebo dobrý film.

Pavel – Pobyt v přírodě, z ležení na gauči mě bolí záda.

Radek – Snad ani není, já jsem opravdu postižený prací.

Nejlepší jídlo?

Ladislav - Dobře připravené hovězí maso.

Pavel – Kvalitní hovězí steak.

Radek – Bramborový knedlík, dobré zelí, pečené maso.

Vysněné přání, třeba i nereálné?

Ladislav - Podívat se do Karibiku

Pavel – Výhra ve Sportce

Radek – Vandrování v Alpách

Chceš něco dodat na závěr rozhovoru ?

Ladislav - Nechci, stačilo. I když na to nevypadám, jsem introvert.

Pavel – Byla to brnkačka, procházka růžovým sadem.

Radek - To nebyl rozhovor, ale filozofování. Většina otázek byla hypotetická, bez možnosti podat jasnou odpověď.

Já bych také chtěla něco dodat.

Zpovídáné pány znám už pěknou řádku let, přesto dokázali šokovat.

Ladislav svým, řekla bych až bohémským, pohledem na život. Zároveň ovšem často, velmi často používá spojení: „nikdy neříkej nikdy“. Soudím, že si nechává pro spoustu věcí otevřená pomyslná zadní vrátka.

Pavel svými slzami v očích při otázce, jestli chce, aby v Malé Štáhli jeho děti zůstaly. Opravdu to chce a podle jeho reakce to chce víc, než si dokáže připustit. Pod montérkami, občas zapáchajícími hnojem a plnými šmouh od oleje, se skutečně skrývá citlivá duše. Jeho zaslzené oči mě dokonale vyvedly z míry - byly nejsilnějším momentem při těchto náročných rozhovorech.

Radek tvrzením, že práce je všelék. On to totiž myslí smrtelně vážně. Netuším, které stádium diagnózy workoholismu to může být, ale myslím, že ho brzy objednáme ke specialistovi.

Pánové, velice Vám děkuji, že jste byli ochotni odpovídat na otázky, podělit se o své postoje a plány s ostatními.

Všem Vám přejeme do další čtyřicítky jen to NEJLEPŠÍ

Společenská kronika

Pro každého z nás, bez rozdílu, platí, že dvacet tři a půl hodiny ze čtyřiaadvaceti travíme čekáním. A čím déle čekáme, tím míň je na co čekat.

Jubilanti pro měsíce - květen, červen, červenec

Heblák Josef.....60	Bršťáková Ludmila.....70
Smetanová Ludmila.....60	Kročil Pavel.....40
Podhorský Ladislav.....40	Novosadová Kateřina.....35
Tomková Eva.....55	Bula Radek.....40

Všem oslavencům přejeme hodně zdraví a štěstí

Dne 18. května nás opustil pan Josef Vlček (71)

Byl dobrým člověkem a pracovitým občanem – Čest jeho památce

17. června 2012 v 8 hod.

se koná v místní kapli

mše svatá

24. června 2012 v 11:30 hod.

se koná

POUŤ V MALÉ ŠTÁHLI

Zveme občany k účasti

Dětský den

Oslava svátku dětí v letošním roce připadla na sobotu – druhého června. Počasí předcházející sobotě nic dobrého nevěstilo. Z noha komínů v obci se v pátek kouřilo a bylo více než jasné, že letošní rok si děti v kratších prosluněného dne neužijí.

Odpoledne, určené našim nejmenším, začalo na hřišti ve čtrnáct hodin. Děti se začaly pomalu trousit, když se jich sešla většina ujala se slova sportovně-kulturní ref. - paní Jana Bauerová ve slušivém oblečku klauna.

Děti pozorně poslouchaly, co je bude čekat. Čekal je pohádkový les.

Po dvojicích se vydaly za dobrodružstvím. První zastávkou byli kutilové PAT a MAT. U místní kaple čekala na děti v rakvi **upírka**. Dětem dávala hádanky a za odměnu dětem nebyla vysáta krev, ale byly obdarovány sladkostmi.

Od upírky bylo jen pár kroků / asi sto / k **čarodějnicí**. Děti měly za úkol spravit jí její zanedbaný oděv – přišívaly se knoflíky.

Seběhnutím prudkého svahu se děti dostaly k **vodníkovi**, jmenoval se Kozel.

Konečně pohostiné místo, kde se děti mohly občerstvit a zahrát si na rybáře.

Nedaleko od vodníka bydlel hodný **loupežník** Rumcajs se svou ženou Mankou.

Loupežník potřeboval pomoc opravit svůj příbytek a tak děti zatloukaly hřebíky.

Manka pak vyzkoušela, jak dobrou mají děti mušku – shazovaly šiškou kelímky s vodou. Odměnou jim bylo lízátko.

Další zastávka byla u **Červené Karkulky**. Tady se podávaly dobroty. – jídlo i pít. U svačinky se hádaly hádanky.

Na fotbalovém hřišti se najednou objevily dvě nádherné **princezny**. Princezny byly krásné, ale ruce měly obě levé – poztrácely si korále. Děti v naší obci jsou velmi hodné a princezničky zachránily - korále sesbíraly. Byla to fuška, korále i tráva měly stejnou barvu.

Posledním zastaveníčkem byla **malířka Pája**. Zapůjčila dětem své umělecké nádobíčko a ony malovaly to, co je na cestě pohádkovým lesem nejvíce zaujalo.

Z lesa děti dorazily zpět na hřiště, kde na ně čekala už jen a jen zábava.

Návštěvníci pohádkového lesa dostali na každém stanovišti razítko / značku / na tělo – nejčastěji na obličej. Ten, kdo měl plný počet razítek /8/, což byli všichni, dostal za odměnu krásný bublifuk. Při uvedení bublifuku do chodu se zapotil ne jeden rodič, bylo to opravdu zapeklité, ale všichni si užili spoustu zábavy.

Po šesté hodině večerní se skácela k zemi májka, která zdobila obec celý měsíc. Nejprve statečně odolávala nájezdu některých spoluobčanů, kteří si na ni brousili zuby – pily, ale nakonec stejně skončila jako dříví na táboráku, který se večer rozhořel na hřišti.

Po celou dobu oslav dětského dne si mohli přítomní vybrat ze široké nabídky občerstvení ve stánku, kde se o jejich blaho starali manželé Horňáčkoví a Ladislav Podhorský.

Za všechny zúčastněné děti děkujeme všem, kteří se podíleli na přípravách akce – Dětský den. Jejich spokojené usměvavé tvářičky byly jasným důkazem, že se vše povedlo.

Vlastně vše se nepovedlo.

Šmouhou na oslavách bylo vyřizování si osobních účtů některých přítomných dospělých, což na takovou akci rozhodně nepatří.

Kácení dřevin 21.04. 2012

Pálení čarodějnic 28.04.2012

DĚTSKÝ DEN MALÁ ŠTÁHE 2.6.2012

studio-sta.rajce.net